

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 105/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/32/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/32/2013.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako štátna príslušníčka Ruskej federácie podala 11. februára 2013 na krajskom súde žalobu „o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu“, pretože bola zamietnutá jej žiadosť o obnovenie prechodného pobytu v Slovenskej republike na účely podnikania rozhodnutím Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave a jej odvolanie proti tomuto rozhodnutiu.

3. Dňa 13. februára 2013 krajský súd vyzval sťažovateľku, či súhlasí s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania a 15. marca 2013 sťažovateľka krajskému súdu oznámila, že súhlasí s rozhodnutím krajského súdu bez nariadenia pojednávania.

4. Krajský súd bol v jej veci odvtedy nečinný, preto doručila 14. novembra 2014 predsedovi krajského súdu sťažnosť na zbytočné prieťahy, ktorý jej sťažnosť uznal ako dôvodnú. Podpredseda krajského súdu v odpovedi na jej sťažnosť z 1. decembra 2014 uviedol, že žalovaný 21. februára 2013 nesúhlasil s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania a 20. marca 2013 doručil krajskému súdu vyjadrenie k žalobe. Okrem toho z jeho odpovede vyplýva, že krajský súd vyzval 27. novembra 2014 sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, a tiež to, že vec bude „prednostne vytýčená na pojednávanie v mesiacoch január alebo február 2015“.

5. Sťažovateľka v dôsledku nečinnosti krajského súdu navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/32/2013 porušené bolo a prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 15 000 € a úhrady trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/32/2013.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov...

11. Ústavný súd konštatuje, že hoci skutočnosti uvádzané sťažovateľkou sú aj dôvodné, ako to vyplýva z odpovede krajského súdu na jej sťažnosť na prieťahy z 1. decembra 2014, ale na druhej strane ešte celková doba konania pred krajským súdom dva roky (ak navyše po podaní žaloby vo februári 2013 a tiež v novembri 2014 vykonával súd niektoré procesné úkony) je na hranici ústavnej akceptovateľnosti. Podpredseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľku navyše ubezpečil, že vo veci bude nariadené pojednávanie v januári alebo februári 2015 (čo sa aj podľa zistenia ústavného súdu skutočne aj stalo, pretože krajský súd nariadil termín pojednávania na 27. február 2015), teda jej sťažnosť proti postupu krajskému súdu je— pre tento čas— zjavne neopodstatnená (podobne III. ÚS 447/2010 a III. ÚS 333/2011).

12. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil možnosť podať sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prieťahy v konaní v zmysle zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov (napr. I. ÚS 558/2014). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prieťahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

14. Zo zistení ústavného súdu je zrejmé, že sťažovateľka nepočkala na vybavenie ňou podanej sťažnosti na prieťahy podpredsedom krajského súdu, ale v podstate súbežne (o necelý mesiac) po jeho odpovedi podala aj sťažnosť na ústavnom súde. Keďže jej sťažnosť však na krajskom súde nezostala bez odozvy, čím došlo k naplneniu podstaty a zmyslu tohto inštitútu (sťažnosti na prieťahy podľa § 62 zákona o súdoch, pozn.), z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde mohol odmietnuť aj pre jej neprípustnosť (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 107/04, I. ÚS 182/2012).

15. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015